

creuar la frontera amb Eslovènia. La creuàrem per Poljana per dirigir-nos cap a Velenje i arribar a Radece, on ens varem separar. El Miquel va anar directament cap a Sevnica i jo vaig arribar-me a Krmelj a visitar uns amics que havia conegut l'any passat, abans de trobar-nos altra vegada. El temps havia anat empitjorant d'ençà que érem a Eslovènia, plovia i feia fred, i el cansament acumulat i les nits de bivac també es feia sentir. Aquella nit decidírem dormir en un lloc sec i calent, i l'endemà agafàrem el tren cap a Hongria, amb la intenció de visitar Budapest. Al tren vàrem conèixer dues noies eslovenes, Maja i Neja, que també anaven cap a Budapest. Resulta que justament aquell cap de setmana hi havia un concert de música i com era de preveure tots els allotjaments "barats" serien plens de gom a gom.

Després de recórrer gairebé tot Budapest preguntant i cercant un lloc per fer-hi nit, vàrem aconseguir que ens deixessin dormir en un alberg força antic, una antiga residència d'estudiants. Com que no els quedaven llits, per tal de mantenir la nostra "privacitat" vàrem decidir muntar la tenda al terra d'un dels passadissos.

Una vegada a Budapest vàrem plantejar-nos si travessar la frontera cap a Rumania, cap a Ucraïna o bé tornar pedalant per on havíem vingut. Ens decidírem per aquesta darrera opció animats per haver trobat un mapa de carrils bicicleta que ens permetria tornar pedalant cap a Itàlia des d'Hongria. La nostra decepció va ser majúscula en adonar-nos que el que en el mapa figuraven com a carrils bicicleta eren en realitat carreteres secundàries "aptes" per a pedalar. Al segon dia de pedalar per terres hongareses, cansats, xops i decebut, decidírem agafar el tren de tornada cap a Eslovènia,

altra vegada fins a Sevnica. D'allí prenguérem un altre tren cap a Maribor, punt i final o inici del carril bicicleta que anteriorment havíem deixat per travessar la frontera eslovena procedents d'Àustria. El temps empitjorava, i el que fins ara era un suau plugim que ho calava tot, s'havia convertit en un fort xàfec. La pluja ens va acompanyar gairebé tot el trajecte de tornada. Gràcies a ella, i buscant aixopluc en un establiment de Vuzenica, prop de la frontera amb Àustria, vàrem conèixer la Teja, qui va aprofitar que hi érem per practicar el castellà que estudia a l'escola. Actualment conversem gairebé cada nit, i ara sóc jo que vol aprendre l'eslovè, capricis del destí.

De tornada vàrem fer algunes variants, tot prenent carreteres secundàries i enllaçant amb diferents trams de carril bicicleta. Alguns trams de l'itinerari, tal com havíem fet a l'anada, els vàrem fer per carretera, només en aquells punts on el carril bicicleta estava en construcció o en reparació.

Arribàrem a Trento xops, cansats i desanimats perquè el temps no millorava, i decidírem agafar el tren de tornada a casa, acabant l'itinerari un dia abans del que hi havia previst. Aquella nit la passàrem a Ventimiglia, cuinant el sopar i provant de reposar damunt les pedres de la platja. L'endemà, després de tres setmanes fora, arribàrem a casa, l'experiència havia valgut la pena, quan serà la propera?

Just Garcia i Pujol

*Repòs a proa del riu Dravska, abans d'arribar a Vuzenica.
Fotografia: Just Garcia*